

— Bănuiesc că nu al bunicii tale.

Remarca Celinei ar fi putut fi una comică, dar nu în situația asta.

— Eu cred că este a lui Dantelon, mărturisii Satrina.

— Crezi?

Spre propria-i uimire, Satrina observă că Celia nu părea deloc surprinsă, simțind că întrebarea era retorică.

— O să aflu. Satrina ridică pachetul de țigări, luată de un val al sentimentului de părinte protector. Ieși din bucătărie și se îndreptă spre camera bunicii sale, unde dădu peste Dantelon, care butona pe telefon. Dantelon se uită la ea, apoi coborî ochii și își continuă activitatea pe telefon.

— E al tău? întrebă Satrina și întinse pachetul de țigări. După cum bănuia, Dantelon nu răspunse, făcând ochii mari de parcă vedea în realitate acel ceva în care nu crezuse niciodată. Satrina simți când Celia ajunse în spatele ei, auzind-o pe Ria scoțând câteva sunete subtile. *Până și Ria mă aprobă*, vru ea să spună cu voce tare. Dar nu o făcu. Era doar un mic scenariu al minții sale.

— Cum să fie al meu? întrebă Dantelon ca și când întrebarea fusese una prostească. Unde l-ai găsit?

— A căzut când am deschis ușile dulapului de la bucătărie. Dar ce contează unde l-am găsit? spuse Satrina, enervată de jocul teatral al fratelui său. Mă minți, Dantelon. Aș vrea să mă înșel, dar mă minți. De unde îl ai? Cine te-a învățat să fumezi? Răspunde! Dar nicio obiecție nu veni din partea băiatului. Răzvan ăla te-a învățat? Sau Ethan?

Dantelon sări din pat ca un glonț din canalul unui revolver.

— Hai, mai lasă-mă în pace cu interogatoriul tău cu tot.

— Dantelon, strigă Satrina, șocându-se pe sine și chiar și pe Dantelon. Celia nu era în câmpul ei vizual, dar putea simți reacția ei. Încetează cu acest comportament. Încetează să te mai ții de lucruri prostești. Ne-am înșeles? Casa asta nu este una a vagabonzilor și a

desfrânaților. Bine, acum i se păru că exagerase în comparații. Era enervată la culme, simțind cum se clatină din cauza emoțiilor negative din interiorul ei.

Dantelon era încordat la maxim, observându-se după modul în care stătea, asemenea unei hiene care își pregătește momentul de atac asupra pradei. Se năpusti spre sora lui, ea reușind să se ferească de o ciocnire cu Dantelon, dar Celia nu fu așa norocoasă, fiind aruncată de mâna lui în tocul de la ușă, lovind-o chiar și pe Ria, care scoase niște sunete care puteau trezi toți morții.

Ce mai zi, gândi Satrina. Toată strădania ei în construirea unei stări mai bune se dărâmă odată cu acel pachet găsit. Camera era acum un pur paralelipiped încărcat de obiecte și de un aer care devenea sufocant. Celia nu spuse nimic, plecând cu pasărea, lăsând-o pe Satrina cu acel sentiment de vinovăție. Asta o făcu să își dea tot mai mult credit în privința unei idei.

Că tot ce atingea, într-o formă sau alta, distrugea.

Renunță la tot ce-și planificase și se hotărî să iasă din casă, dar unde avea să meargă? Celia probabil o ura, Caleb nu dăduse niciun semn de la ultima vizită, iar Partash... ei bine, Partash avea asumată o nouă viață care clar nu o includea și pe ea. Ar fi putut foarte bine să meargă la Tărâmul celor Rătăciți, dar Andrzej era greu de găsit. Mai bine spus, se lăsa greu de găsit. Apărea te miri când și atunci era tot în certuri cu Caleb sau cu Tobiasz. Singurul rămas pe listă era Bătrânul Sarx. Dar Sarx era cel mai greu de găsit. Nu-l văzuse pe Trofos, singurul care o putea duce la stăpânul său. Porni de-a lungul străzii Tulnicului. Strada nu era foarte lungă și se contura în formă de bastonaș. Ceea ce o încânta pe Satrina erau copacii masivi și impunători care încărcau strada de-o parte și de alta; însă ceea ce îi plăcea era aglomerația benzilor, din cauza mașinilor parcate. Era de părere că strada putea fi una de povești fără toate acele

autovehicule. Ajunse în capătul ce se intersecta cu strada Vânătorilor și coti la dreapta, ajungând perpendicular cu strada Detunata. Detunata era o stradă mai lungă decât Tulnicului, destinată aristocraților din zonă. Casele erau care mai de care mai frumos construite și îngrădite de ziduri mari din beton sau de porți din fier forjat. Ce se asemena cu strada unde locuia ea, era șirul de copaci care mergea de-a lungul străzii, creând un culoar verde, combinat cu nuanța asfaltului. Coti și de data aceasta la dreapta, întorcându-se spre blocul unde locuia, doar că se afla pe drumul paralel. Pe partea stângă erau case, iar pe cealaltă parte, blocuri prost reconstituite.

Căldura dogoritoare a amiezii o deshidrată pe Satrina, gândindu-se serios să abandoneze vânătoarea lui Sarx. Duse mâna instinctiv la buzunar. Plecase fără Pietrosă, ceea ce nu era prea bine, având în vedere ultimele incidente care ar fi putut să se sfârșească prost, dacă nu ar fi avut arma la ea. Cine s-ar fi gândit că într-un oraș mort din punct de vedere social (asta crezuse întotdeauna Satrina), existau clanuri ale magilor și ale ifriților și chiar apareau șerpi moșntri, ca cei doi pe care îi întâlneră ea și prietenii ei!

Dintr-o intrare dintre blocuri îi ieși în cale un câine lătrând, făcând-o să se dea în spate câțiva pași, de spaimă. Era Trofos. Asta o făcu să-și revină repede din sperietură, știind că apariția câinelui era o veste bună. Sarx se afla în zonă. Trofos începu să alerge, făcând cotituri în zig-zag printre blocuri, până când se opri la aproape un metru de Sarx. Satrina nu-și aminti când îl văzuse pe bătrân fără cartoanele pe post de așternut și brișca pe care o mânua mereu, sculptând în crengi luate de pe jos. Se apropie de el și se așeză fără să fie invitată.

— Mă bucur că te-am găsit, mărturisi Satrina.

— Spui asta doar pentru că știi că sunt singura persoană cu care nu ești în conflict. Satrina nu simți ironie. Asta fiindcă era adevărat. Sarx era o persoană neutră ca și tip de relație. Bătrânul era îmbrăcat într-un tricou

simplu de culoare gri și purta aceeași căciulă roșie cu mici pete verzui și albăstrui. Purta o pereche de ochelari dreptunghiulari, iar la gât avea acel lanț care simboliza un mic cilindru, ce avea detalii reliefate.

— Te-am căutat pentru că vreau să vorbim despre ceva. Mai bine zis, despre *cineva*. Vocea ei era frântă, dar cu toate astea încerca din răspuțeri să nu se lase coruptă de starea prostă care o copleșea. O să ți se pară ciudat, cred, ce o să-ți spun, dar te rog să mă crezi pe cuvânt că așa e.

Bătrânul nu răspunse, iar Satrina nu știa cum anume să interpreteze tăcerea lui. Dar continuă:

— Am întâlnit un *Mare Arcan*, neștiind că este unul... sau că există. Niciodată nu mi s-a spus cum arată aceștia, dar am aflat de curând că nu oricine i-a văzut. Și la o zi distanță am întâlnit un altul, în urma unui vis.

— Te cred, răspunse scurt bătrânul. Satrina rămase șocată de siguranța vorbelor bătrânului. Eu nu am văzut niciodată unul, dar știu că ei pot invoca prezența cuiva prin intermediul viselor. Puterea pe care o are Tărâmul Nebuloasei e nemărginită. Satrina asculta ce spunea Sarx și observă cum acesta menționa denumiri și situații ca și când era deja familiarizată cu ele. În mare era adevărat. Se familiarizase cu tărâmurile pe care le credea doar locații din basme.

— Atunci n-o să te șocheze faptul că unul dintre ei, *Kaló* se prezentase...

— Da, o întrupse Sarx. *Kaló* este singurul din specia sa de *Mare Arcan*. Este o prezență puternică și nimeni în istoria omenirii nu a mai fost invocat, personal, de către el.

— Și de ce m-a chemat pe mine? Serios dacă înțeleg! Asta încerca ea să deducă, din multitudinea de ambiguități.

— Tu nu-ți dai seama de ce se întâmplă în jurul tău, fată ifrită? Satrina nu putu să nu facă asemănarea între el și Andrzej. Andrzej obișnuia să-i numească *băiatule mag* sau *fată ifrită*. Poate era un termen comun magilor. Dacă acest Arcan te-a invocat prin intermediul viselor, îți dă

șansa la o singură explicație.

Satrina se uită lung la el, așteptând cu nerăbdare finalul propoziției.

— Pentru că cineva din stepena ta, continuă el, a fost sau este purtător de har. Indiferent că este de natură întunecată sau cerească. Ce știi despre mama ta?

Satrina ar fi vrut să-i spună că nimic, dar ar fi mințit, deși nu în totalitate. Nu știa mare lucru despre părinții săi.

— Știu că au fost magi, răspunse Satrina cu vocea degajată, și că au fost damnați și deveniți ifriți și că au avut o legătură strânsă cu cei doi soți pe nume Ivanov. Dar nu știu unde trăiesc aceștia.

Sarx îi aruncă fetei o privire încărcată de curiozitate. Continua să cioplească în bucata de creangă, făcând un țepuș ascuțit din ea. Arăta perfect confecționat. Telefonul Satrinei scoase un sunet pe care îl recunoscuse. *Mesageria.*

— Soții Ivanov sunt printre cele mai respectate stepene, iar eu știu unde locuiesc, destăinui el. Satrina se încordă în urma celor auzite. Oare avea să audă ceea ce sperase să audă până acum? Ei nu locuiesc în Cetatea Plutoare, ci în Republica Moldova, în orașul Bălți. Din cauza istoricului curat, ei nu se află în supravegherea Sfatului. Poți să ajungi la ei, dar nu cred că va fi ușor. Vocea lui Sarx suna a dezaprobare și ceva a „nu te sfătuiesc să o faci”.

— Nu ar fi prea ușor să ajung la ei, atunci? întrebă Satrina deznădăjduită. Eu gândesc că tocmai pentru că sunt prea corecți sunt în vizorul Sfatului, asigurându-se astfel de asta. Și cu toate astea, nu cred că bunica mi-ar permite să plec, cu toate că sunt destul de matură să iau singură decizii.

— Dacă aș fi fost bunicul tău, nu te-aș fi lăsat. Dar tocmai fiindcă nu sunt, te susțin să mergi și să încerci. Sarx se întoarse spre ea, indicând din postură că urma să-i spună ceva plin de greutate. Viața ta e asta acum.

Asta în care magii și ifriții se urăsc. Nu toți, dar în mare parte. Asumă-ți asta și încearcă să supraviețuiești și să-ți aperi prietenii. Și ține minte vorbele mele. Nu știu cât voi mai fi pe aici să te pot ajuta cu sfaturi. Apără ceea ce iubești, pentru că atunci când te vei afla în cele mai grele situații, ea te va apăra.

Satrina se simți copleșită. Erau singurele vorbe de încurajare care s-o fi mișcat atât de puternic. Se simți inundată de un val de încredere și entuziasm, dar îi veni în același timp și să plângă. Ochiu i se încețoșară din cauza lacrimilor. Sări pe Sarx, fiind sigură că îl surprinse, și îl îmbrățișă.

— Mulțumesc, zise ea cu vocea coborâtă.

— Nu-mi mulțumi pentru asta, zise Sarx și o curpinse pe față în brațele sale.

Cu toate că programase întâlnirea cu Caleb de dimineață, se făcuse după-amiază și el încă nu se dăduse jos din pat. Încă se afla învelit până peste cap cu pilota, iar lumina soarelui de mai abia se putea strecura prin draperiile mari și întunecate. Camera era toată o căldură și miros stătut. Hainele de care se dabarasase aseară erau aruncate prin cameră. Camera în sine era un dezastru.

O bătaie ușoară se auzi în ușă. Mormăi un „intră” înfundat și abia perceptibil. Precaută, Stanca, mama sa, intră în cameră. Se apropie de patul lui Partash și vorbi cu vocea coborâtă:

— A sosit Caleb, spuse Stanca. E în sufragerie. Te așteaptă.

Pentru câteva secunde Partash nu reacționează, apoi sări de sub pilotă.

— A sosit? întrebă șocat. Spune-i să vină sus, zise sărind din pat și încercând să se îmbrace rapid. Își luă tricoul pe dos și fugi în baia care se afla chiar lângă camera sa. Stanca plecă, de asemenea, să-l anunțe pe Caleb. *A sosit cumva și Satrina?* I se păru atât de ciudat să